

«Δίκιο έχεις. Ας αρχίσουμε να ψάχνουμε». Έτσι ο Μπρούνο κράτησε την υπόσχεσή του και άρχισαν να ψάχνουν. Συνέχισαν την αναζήτηση στοιχείων για όλη τη υπόλοιπη μέρα και μετά από αρκετές ώρες, βρήκαν κάτι ιδιαίτερα παράξενο. Το σκουφί του πατέρα του Σμουέλ, το οποίο μπορούσε να ξεχωρίσει απ' όλα τα υπόλοιπα λόγω μίας μεγάλης βούλας λάσπης, είχε πέσει δίπλα στο συρματοπλέγμα, το οποίο ήταν λίγο πιο χαλαρό απ' όλα τ' άλλα σημεία, ήταν δηλαδή όπως ακριβώς και το σημείο από το οποίο είχε περάσει ο Μπρούνο στην άλλη πλευρά του φράχτη.

Τα παιδιά σκέφτηκαν για λίγο όλα τα στοιχεία που είχαν βρει μέχρι τώρα και αναρωτήθηκαν τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά. Μετά από λίγα λεπτά σκέψης ο Μπρούνο έδωσε μια πιθανή απάντηση στις απορίες του λέγοντας:

«Μπορεί να πρόκειται για σχέδιο απόδρασης μιας μικρής ομάδας Εβραίων», έκανε μία μικρή παύση και ύστερα συνέχισε προσπαθώντας να υποστηρίξει την απάντησή του: «Εξάλλου μου είπες πως δεν ήταν μόνος, όταν έφυγε.».

Απαντάει αμέσως ο Σμουέλ «Ναι, αλλά ο μπαμπάς μου μού είχαν πει ότι πήγε για δουλειά!».

«Προφανώς ο πατέρας σου, καθώς και όλοι όσοι απέδρασαν, είπαν στους υπόλοιπους ψέματα, πρώτον για να μην τους καρφώσουν στους στρατιώτες και δεύτερον για να μην ξεσηκωθούν όλοι κι έχουμε μετά δράματα και σκοτωμούς.», συμπλήρωσε ο Μπρούνο. «Ναι, αυτό πρέπει να συμβαίνει. Όλα τα στοιχεία ταιριάζουν», πρόσθεσε στη συνέχεια ο Μπρούνο περήφανος για την πρώτη του ανακάλυψη ως πραγματικός ντεντέκτιβ.

Είχε, όμως, ήδη αρχίσει να βραδιάζει και ο Μπρούνο έπρεπε να αποχαιρετήσει τον αγαπημένο του φίλο Σμούελ για πάντα. Τουλάχιστον μέχρι να έρθει σε πολλά χρόνια να τον βρει στο Βερολίνο. Αφού είπαν ο ένας στον άλλον «αντίο» ο Μπρούνο βγήκε κάτω από το συρματοπλέγμα, όπως ακριβώς είχε μπει. Όταν, όμως, πήγε να βάλει τα κανονικά του ρούχα, για να πάει στο σπίτι του, δεν τα βρήκε. Δεν ήταν τίποτα εκεί όπου το είχε αφήσει μερικές ώρες πριν, ούτε τα ρούχα του αλλά ούτε και οι μαύρες γαλότσες του. Τότε άρχισαν διάφορες ερωτήσεις να ταλανίζουν το αθώο του μυαλό. «Πώς θα πάω τώρα στο σπίτι μου; Δε γίνεται να πάω με τις ριγέ πιτζάμες, οι γονείς μου θα εξοργιστούν και ιδιαίτερα ο πατέρας. Αλήθεια, αν ο πατέρας με δει έτσι, τι θα πιστέψει κι εγώ τι θα του πω;»

Παρ' όλ' αυτά ο Μπρούνο ξεκίνησε για το σπίτι φορώντας τις πιτζάμες. Περιέργως όταν μπήκε στο σπίτι κανένας δεν του φώναζε, κανένας δε θύμωσε μαζί του και κανένας δεν αναρωτήθηκε, γιατί φορούσε αυτά τα ρούχα. Ήταν όλοι πάρα πολύ χαρούμενοι εκτός από τη Γκρέτελ. Απόρησε ο Μπρούνο λόγω αυτής της απρόσμενης συμπεριφοράς των γονιών του, αλλά αφού είχε ωφεληθεί, πήγε γρήγορα επάνω έβαλε τα κανονικά του ρούχα και κατέβηκε ξανά κάτω να ρωτήσει τη μητέρα του, γιατί ήταν όλοι τόσο χαρούμενοι.

Εκείνη του απάντησε: «Οι Εβραίοι από την άλλη πλευρά του φράχτη ελευθερώνονται. Θα συνεχίσουν να ζουν εκεί που μένουν τώρα, απλά δε θα είναι εξαναγκασμένοι να κάνουν ό,τι τους λένε οι στρατιώτες.».

Της λέει όμως ο Μπρούνο: «Και ο πατέρας; Δε στενοχωρήθηκε ο πατέρας;»

«Όχι, διότι τώρα θα έχει ελεύθερο χρόνο να περάσει με τα δύο αγαπημένα του παιδιά», του αποκρίθηκε η μητέρα.

«Αλλά, η Γκρέτελ γιατί είναι έτσι κατσουφιασμένη;», ζαναρωτάει ο Μπρούνο.

«Επειδή ήθελε να δει τις φίλες τις. Εσύ δε θέλεις να δεις τους δικούς σου φίλους;», είπε.

«Όχι!» απάντησε τελικά ο Μπρούνο. «Νομίζω πως παρόλο που οι φίλοι μου είναι στο Βερολίνο περνάω πιο ωραία εδώ.»

«Υπέροχα. Τώρα όμως είναι ώρα για ύπνο. Όλοι στα κρεβάτια σας.», είπε η μαμά και όλα τα φώτα του σπιτιού έσβησαν.

Την επομένη, όταν ο Μπρούνο έφτασε στο συρματοπλέγμα, είδε τον φίλο του τον Σμούελ για πρώτη φορά να χαμογελάει πλατιά. Όταν ο Σμούελ αντίκρισε τον Μπρούνο, θέλησε να τον αγκαλιάσει αλλά δεν μπορούσε εξαιτίας του συρματοπλέγματος. Έτσι απλά τον ρώτησε πώς και δεν είχε φύγει για το Βερολίνο κι εκείνος του διηγήθηκε τι είχε συμβεί και του ανακοίνωσε την απόφαση της οικογένειάς του. Έπειτα, ο Μπρούνο τον ρώτησε, γιατί ήταν τόσο χαρούμενος κι εκείνος του απάντησε πως βρήκε τον πατέρα του και αυτό που είχε συμβεί ήταν ακριβώς αυτό που είχε υποθέσει ο Μπρούνο.

Τα αγόρια μεγάλωσαν μαζί, ήταν δύο αχώριστοι φίλοι ή αλλιώς «Κολλητοί φίλοι για πάντα», όπως έλεγε και ο Μπρούνο. Ακόμη, η Γκρέτελ μετά από λίγο καιρό έκανε νέες φίλες στην Πολωνία. Επίσης, η μαμά δεν έπινε τόσα θεραπευτικά λικέρ πια και ο μπαμπάς αφιέρωνε όλο τον ελεύθερό του χρόνο στα παιδιά του. Τέλος, ο παππούς ήρθε να ζήσει μαζί τους στην Πολωνία και όλοι ήταν ευτυχισμένοι.

Αγγελική Μεθενίτη

